

„Jo,“ přitakám a bedlivě si prohlédnu interiér auta. Vpředu je čisto, ale na zadních sedačkách je hotové minové pole z plastových lahví a mikin.

„Sorry za zpoždění. Holka před tebou měla trochu schůzu na sjezdu z dálnice. Každopádně jsme v cajku. Jmenuju se Hector. Vyrazíme?“ Hector zabubnuje palcem na volant.

Mamka se postaví vedle mě a přeje pohledem po obouchané karoserii. „Bude to super,“ pronese rozjařeně a vrátí se do domu. Viditelné důkazy nehod a karambolů ji očividně nechávají ledově klidnou.

Hector vystoupí z auta a podrží mi dveře. „Hmm,“ zamručím váhavě. „Já řídím?“ Z té představy se mi lehce scvrkne žaludek. Štve mě, že mě tak banální dovednost znervózňuje.

„Jo,“ přitaká Hector. „Masakr, co?“

Ve dveřích se zarazím. „Ještě jsem toho moc nenajezdila. Co když vás zabiju?“

Hector otevře dveře spolujezdce a hupsne dovnitř. „Co kdybys mě nezabíjela?“

Posadím se za volant. Potah sedadla mě škrábe do zad a já neohrabaně položím ruce na ohmataný volant. Rozhovory s top manažery a tříhodinové zkoušky zvládnou levou zadní, ale řízení? Už dlouho jsem nedělala něco, v čem ještě nevyunikám. Nemám ráda, když mě pohltní pocit vlastní nedostačenosti.

„Ne, buď v klidu, nezabiješ mě,“ prohlásí Hector. „Mám vlastní plyn a brzdu. Vidíš?“ Posune nohy do strany a na něco ukáže. Podívám se pod palubní přihrádku a koutkem oka si všimnu, že má na nohou birkenstocky a basketbalové šortky. „První krok: nastartovat. Ne, sakra, sorry,“ dodá, když si uvědomí, že motor už běží. Natáhne se na moji stranu,

vyndá klíče ze zapalování a podá mi je. „Fajn, první krok: nastartovat.“

Otočím klíčem v zapalování a cítím, jak se motor se zavrčením probral k životu.

„Co dál?“ zeptá se Hector.

„Zrcátka?“ pronesu nejistě.

Hector přikývne. „Pecka. Ale taky tomuhle broukovi zařad zpátečku.“

„Broukovi?“ zopakuju.

Hector láskyplně položí ruku na madlo. „Přijde mi trochu ujetý, když lidi o svých autech mluví v ženském rodě.“ Nestihnu souhlasit. „Fajn,“ pokračuje, „takže teď s ním v poklidu vycouváš na ulici a zároveň si budeš hlídat provoz a chodce.“ Slova se z Hectora valí jako lavina; jedna myšlenka se plynule přelévá do další.

Soustředěně se zadívám do zpětného zrcátka a zdráhavě sundám nohu z brzdy. Začneme klouzat pro příjezdové cesty dolů.

„To byla tvoje máma?“ zeptá se Hector.

Místo odpovědi se soustředím na couvání. Ten pohyb mi je na jednu stranu okamžitě povědomý, připomíná mi totiž stovky ranních cest do školy s mámou, a na druhou stranu naprosto cizí. Konečně dojedu na okraj silnice a zastavím se na chodníku. „Jo,“ odpovím.

„Fajn, teď zařadíš a vyrazíme.“ Hector bubnuje prsty o kolena a já okamžitě poznám, že hodiny strávené v téhle plechovce mu příliš nepomáhají vybijet přebytečnou energii. „Potřebuješ se někde stavit?“

„Jak to myslíte?“

„No, jako,“ pokrčí rameny, „jestli si potřebuješ něco zařídit